

OLAV WILLADSEN

ADVOKAT møderet for Højesteret

Folketingets retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Retsudvalget
L 165 - Bilag 19
Offentligt

Tunnelvej 7
2600 Glostrup
Danmark
Telefon: 43 63 26 54
International: +45 43 63 26 54
Bedst mellem 13 og 15
Træffetid:
Efter aftale
Giro: 437 87 76

29. Dato:
maj 2007

Sag:

Vedr. forældelseslovforslaget.

Tak for Deres brev af den 25.ds. med ministerens bemærkninger til mine seneste bemærkninger. De første har jeg intet hørt til.

At forældelsesudvalget har ment, at muligheden for afbrydelse ved påmindelse bør ophøre, er ikke mere rigtigt end argumenterne.

I hvert fald med krav, der uomtvisteligt er prøvet - nemlig domskrav - må hensynet til rettens afgørelser og kreditor tælle højere end hensynet til den ikke-opfyldende debitor.

Der er et tungt hensyn til dem, der anmodes om at give kredit til folk, der kun kan henvise til forhåbentlig fremtidig success eller lønindtægter.

Alternativet er nemlig, at iværksættere, unge og ubemidlede får endnu sværere og dyrere ved at opnå kredit.

Uden mulighed for lønindeholdelse for private krav (men derimod for offentlige) vil private kreditorer blive væsentligt ringere stillet end i dag med BÅDE fjernelsen af påkravsreglen for domme m.v. OG forkortelsen af forældelsestiden til 10 hhv. 3 år.

Forventningen om at slippe for at betale, blot man tilstrækkelig længe ikke gør det, man skal, er det ikke beskyttelsesværdig, med mindre domstolene vurderer, at der er passivitet.

Det kan være svært at få reaktion endsige en klar erkendelse fra en debitor - og så kan føres mange og fine processer om, hvorvidt et udsagn er en erkendelse eller ikke.

Tillægsfristen lapper på fejlene, men gør loven endnu mere uoverskuelig for almindelige mennesker.

Ad flytning til udlandet:

Justitsministeren henviser til retsplejelovens § 242 stk. 1. § 242 stk.2 bestemmer udtrykkeligt, at den IKKE vedrører pengekrav bortset en enkelt undtagelse kendt som "hotel-reglen".

§ 247 stk. 1 sætter kun konventionen i kraft.

I EF-domskonventionens bestemmelser, som ministeren anfører, giver art. 5 nr. 1 rigtignok giver værneting i opfyldelseslandet - og det er ikke samme land efter alle EU-landes ret.

Nok så vigtigt er, at der er undtagelser f.eks. art. 14 om visse sager mod forbrugere.

De kan kun anlægges, hvor de bor, så en forbruger, der ikke har betalt og siden er flyttet til f.eks. Spanien, skal sagsøges dér.

Bor man i Luxembourg (tillægsprotokol art. 1), så kan man ikke sagsøges andetsteds efter art. 5 nr.1.
etc.

Hvorvidt forkyndelse på dansk vil være gyldig i f.eks. Spanien, eller om man skal bekoste oversættelse, har jeg ikke undersøgt.

Der er også en verden udenfor EU.

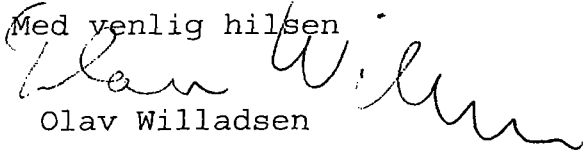
Flytter debitor til USA, Tyrkiet, Thailand etc., hvis dér ikke er en konvention, må man anlægge sag dér for at afbryde forældelse, selv om man har en dansk højesteretdom, der ubestridt ikke er betalt, eller 3-års-dagen nærmer sig.

Forslaget gør ikke retsstillingen klarere for almindelige borgere end i dag.

Der er betydelige EU-retlige følger af lovforslaget, som ikke er omtalt i bemærkningerne.

Jeg må derfor fortsat vurdere, at forslaget ikke bør vedtages i den foreliggende form, men bør gives en ny runde.

Med venlig hilsen

Olav Willadsen